

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 45.

Syvende Sæssion.

34te Møde.

Tirsdagen den 29de Januar.

(Fortsat.)

Beskyldning (fortsat): Dette vilde jo ogsaa være i Strid med den Fremgangsmaade, som har fundet Sted fra Regeringens Side. Det er bekendt, at der ved Lov af 20de Juni 1850 med Hensyn til Egenforretningen af Hartkornet blev udstedt Obligationer, og at denne Gjæld blev stiftet som en fælles Gjæld, saa at de Obligationer, der bleve udstedte, vare Forpligtelser, der paahvilede hele Monarchiet. Da man imidlertid senere kom til den Anskuelse, at denne Deel af Statsgjælden burde gaae over til at blive særlig for Kongeriget, foredrog Ministeriet Sagen for Rigsdagen, og det er efter en udtrykelig Vedtagelse af Rigsdagen, som er bleven stadfæstet af Kongen, at denne Deel af Gjælden er gaaet over fra fælles til særlig. Jeg mener derfor, at den for Staten oprindeligt fælles Gjæld af 1838 ikke uden udtryffeligt Samtykke af Rigsdagen kan gaae over til at blive særlig; jeg troer, at, saaledes som vore Forhold ere, maa man, naar man vil godtgjøre, at det er en særlig Gjæld, først føre Beviis herfor og dernæst faae et udtryffeligt Samtykke, og, forsaavidt man er af den modsatte Mening, mener jeg ogsaa, at det er nødvendigt, at der finder en Erklæring Sted fra Rigsdagens Side med Hensyn til et Forhold af denne Natur. Jeg skal ikke her gaae ind paa det saakaldte Prægravationspørgsmaal, da jeg ikke troer, at det har nogen Indflydelse paa denne Sag, idet jeg antager, at det ved den Meddelelse, der i 1846

faandt Sted fra Regeringen til de fæstlige Stænder, er oplyst, at dette Spørgsmaal om Prægravation ikke har noget Hold; jeg troer, at det ved dette klare Actstykke er godtgjort, at den Fem-Sjettedales Eftergivelse for Jordens og Tienders Bedkommende ikke var nogen Favorisering for Kongeriget, men at den var en nødvendig Følge af Forholdet, saaledes som det var ordnet ved Frdn. Ste Januar 1813. Jeg skal ikke videre indlade mig herpaa; jeg troer, at det var en Indtægt, som blev tilstaaet Banken, at denne Indtægt er bleven afholdt af Finantserne, og at sølgelig Spørgsmaalet er, om denne Deel af Statsgjælden skal afholdes af hele Monarchiet eller af Kongeriget. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at den Anskuelse, at der behøves en Erklæring enten i den ene eller i den anden Retning fra Rigsdagens Side, vinder Bestyrkelse ved den fgl. Kundgjørelse af 2den October 1855, hvori det udtryffeligt siges, hvilken Deel af Statsgjælden der paahviler Kongeriget. Det hedder nemlig, at den Deel, som for Diebliffet paahviler Kongeriget, er den, som er stiftet i Hensyn til Lov 20de Juni 1850, og dernæst er det tilføjet „den Gjæld, som for Fremtiden maatte stiftes for Kongerigets særlige Bedkommende“.

Det vil med Hensyn til Finantslovens Posteringer fremgaae, at de virke aldeles i den Retning, at den hele Sum af 328,000 Rd. hviler paa Kongeriget, idet Beløbet af Landskatten er opført indenfor Linien med 2,500,000 Rd., derfra er draget 328,000 Rd. og som særlig Indtægt for Kongeriget er altsaa kun opført 2,170,000 Rd.; de indvirke altsaa paa Kongerigets særlige Finantser aldeles paa samme Maade, som om de 2,500,000 Rd. op-